

Bérmenn-től levelek el nem fogadtatnak.

Előfizetési árak:
Helyben házhoz, vagy
külsőre postán küldve:
Egész évre . . . 7 fr - kr
Félévre . . . 4 fr - 75
Negyedévre . . . 2 fr - 75
Külsőre egész évre 20 frank

Egész szám ára 2 fr, a kapható
a kiadványokhoz a 1000 éves
századok kiadványaihoz.

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E M K E. brassómezei választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek
hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda

Brassó, Kolostor-utca 26. szám alatt.

ha a lap szellemi részét illető közlemények intézkednek.

A szerkesztő (felhívja)

FEJÉR VILMOS.

És írártok vissza nem adnak.

A lap kiadó-hatálya:

Brassó, Kolostor-utca 26. sz. a.

Idő kiadóhatálya az előfizetési pénzes és hirdetések díjai.

Hirdetéseket felvételek a kiadó-hatályaiban

Hirdetési díja:

1. Helyben hirdetésre vagy
személyi közlésre
többet kiadásoknál kedvező.
Minden egyes hirdetés
nyitva van 1000 30 kr.
bővebbi díjazással

Értelme: Helyben 1000 30 kr.
Hirdetési és Helyben által
alatt díjazással

Karácsony.

Nincs pillanat alkalmasabb az érzé-
gésre, mint a karácsonyi; s nincs hálásabb
alkalom a meditációra és világra szóló ün-
nepnél. Világra szóló erede s az abból
fakadó minden esemény, mely a kereszt-
társaság fejlődéséért karoltatja. A Chris-
tianságban az világrendet szabott az embri-
ság elé, új fellegőket szel a népek
erkölcsében és szokásaiban. A hadon-
sítás és stóicismus, melyek a görög és ró-
mai világot megalkoták, elűntek s hely-
üket elfoglalta a felebarát szeretet ere. A
haragos, frigy s emberölésű istenek
székelyére lépett a szeretet és irgalom
istene.

E szeretet, e közösség váltja föl az
Isten ember születése napján az ókori ünnö-
vágáshoz s szabadsághoz bízott az egész
világnak az egyetlenség alapján. Szabadság!
hányzor öltözött vissza szent nevelés,
s hány szarok tette a szent hit
erőre által erkölcseket jótékni!
szokások az erkölcsiségben kezdők
az emberiség. Mily magasan állunk a köz-
ponti vallások, de ethikailag alacsony tár-
sadsági fölött!

Halad az emberiség az önkultúrán.
Hova jutott-e a társadalmi és föld-
fedezésként ártás tere? S mind ennek im-
pulsust a keresztényiség eszméje adott.
Harcaiban sem volt jótétemény nélkül az
emberiségért. A keresztény hádatok
200 éves harca s a 30 éves vallásbővítés
27 millió emberéletbe került. De tört
nyert a szabadság, mely a pápai autokratia
uralmat megalkoták; s nyert az államsz-
er, melyet a házig szentesség s a Jézus
evangeliumának jellege alatt az

egyéni önkénynek alávetni kívánt. Metter-
nich és Guizot „arany középút”-járól le-
lépett végre az ámtított Európa s hűszög
békákba vert jartat felszabadítva a lel-
kiismeret és természetjogi szabadságát
vita ki.

Ma már megszűnt a kiváltságos rend-
ék és személyek előjoga; constitutiona-
lismus és demokrácia a kornak jelzése,
mely a keresztény vallásé. És mégis e
vallás nevében harcolt annyiszor a despo-
tismus; e vallás nevében áldozták a tü-
relmetlenség, a felekezeti, a tudatlan-
ság és rosszaszarat

Mikor érkezett el a szeretet és béké
napja? A jókaraat ember békéje a
hosszúélet érzetében rejlik. E haza a mi
Megváltó, kinek indánsára ma karácsony
ünnepe nemzetünk erőfeszítésének fennál-
nak mintegy születésnapján áhítattal jár-
ulunk; a szent szabadság mooslya az az
angyali öröm, melyről lebegünk:

„Dicsőség a mult nagy embereinek,
és békesség a jelen önzetlen hontitainak,
kik egy szűbb jövő érdekében szível-
letekkel közre vették nekünk hangyának
felvirágzatatását!”

Dicsőség a magában és békés- ség az embereknek.

Köszög az éva, mikor kapuit a menny,
szívüket az emberek megnyitják, hogy
az istenség legesetűbb költője sádelár-
ján a földön és a megújult szívek át
bevonuljon az emberek lelkebe, előtér-
tők kő keresztény felebarát szeretettel, a
tárcium isteni szellemével. Karácsony
ünnepe örökben örökre az a varázslatos

szarad, melynek értésére egy óra fenn,
míot itt lenn feltárul minden, mi zárvá
volt, minden fogadékos a jót, szelidet,
irgalmasságot és melegségségét magába
szívja minden párszálát, a mindent fel-
lelt, tisztá, isteni szeretet ömleszt min-
den párszálába.

Dicsőség a magában és békesség az
embereknek! Ez az a legzsebtebb jel, a
melyben karácsony ünnepe áll, e jelen van
immár 1892 esztendője a világot meg-
váltó mozzanatnak, hogy Krisztus szle-
tetett s ünnep lesz az mindig, a meddig
csak tenn fog állni a világegyetem

Vajon méltón késszünk-e az ün-
nepek ez ünnepe? Szívünkárunk elég
tiszta-e, hogy befogadják az isteni ven-
det? A magyar büszkén veheti mel-
lő, hisz szive, mint kevés gonosz ven-
detek ad szálait, kiknek rosszasága be-
szemeytzi a szívet, az isteni jótévedő
kezsére érdemtelenné teszi. A jajtűnő-
letek, az embertelen túrelmetlenségnek,
mely európai kontinens minden jajtűnő-
nyát képezi s közvetlen szomszédaink-
hoz utalatosan dúl, nem adott
szállást és kőveimet, hanem inkább ön-
dorrál és a szava viszont nem látásra aj-
tót mutatott a val boldokfalónak, alig
hogy belépdőzt a bejáratba. És ha sar-
szajjal, interconfessionalis és nemzetis-
gizál, megkérlek elűnt nemzetjének
rejteltáit becsapósnak magukat Magyar-
országba, nem fog nekik sikerülni, mert a
béké szükségese voltaként érzése az egész
magyar nemzetet, a vallás és nemzetis-
giköltség nélkül, nagyobb és betértebb
minden más esztendő, és a bős betálas
hasznoképpen.

A hol Wekerle a kormány és Va-

szary a katolikus egyház élén áll; a hol
Szilágyi Dez-ó láugelmeje és a melyen hírv
Csáky tisztult szabadsághoz intezik az
új általános házasságjog megállapítását; a
hol emlékeztet szombolyai beszéde után
Hieronymy vette kezébe a közigazgatási
szak vezetését: ott nem képezheto, hogy
tárciasan meggyess a lábat a visszavonás;
ott bizony feltehető, hogy sikerülni fog
az egyházi-politikai nehézségeket a szabá-
dság, hitet, államot és egyházat meg-
nyugtató módon elhárítani és a nemzeti-
ségnek az a részét, mely a többiekkel
szemben még sértve éri magát jogában,
megfelelő közigazgatási rendszárával ál-
tal közelebb hozni az államszembébe.

A politikai véleménykülönbség már
egys az az uton van, hogy ellátatlan,
Wekerle veretenyess közkezelésű szét-
osztalva a sürű ködöt, mely a pártok köz-
élt felelmes sötéttségével, megmérgezte
rossz lehelével a politikai légkört s
utolsó rongyát is el lesznek fnyja, ha el-
jének a konkrét javaslato és az aján-
zóki pártok közöl fogadják, hogy a kor-
mány tárgyalások és csak tárgyalások é-
leket közzé s nem törvény arzal, hogy
melyek oldalról jön, minden valódi javítást
a lehetségesesben fogad, Akar aztán
hasznos és hasonló ellendállattal von-
zóni fog egymashoz és ha ezen a min-
den oldalon spantán módon fuzó ó-
món létre, de csak ezen, a hasonlatosság
ellenállatlan vonzással előidézett spontán
módon, meggyess a P C — új pom-
pás karácsonyi megjelölés lenne az Magyar-
országunk, még ha csak — hűvetra tör-
ténés is.

A mit gróf Apponyi kedve, a költ-
ségétől állatúnas vita végén az egyhá-

TÁRCZA.

Az első honorárium.

— Haja —

Itta: Csukás Lajos.

Urak, minden Párisban Magyar nem is
volt haragban, legalább nem, a hogy azt
értelmezték. És sola egy poharat nem is-
tettek vele, sem kérték egymástól külön-
sen. Anyai volt csapnak közöttük, hogy ott
lakott ő is a mi udvarunk. Ezt pedig volt
alkalmas „észlelni”. Ő ugyan nem szolgált a
pálsa közönségben kívül hozzám, de a gyer-
mekai utának alintat társulást. Az anyam
harag szorította őket; vagy csak szavalat
érzett? — ezől ma még vagyok tisztában.

— Szegény Biliaska, olyan beteg, úgy
kivánt egy tányérka levon, nem tudtam meg-
állítani, hogy ne adják. A Biliaska ma is
pársa nélkül szaladt a piszora, egy megcsal-
tán; azt a tönrgyes cipőjét hátra kul-
dötték.

— Egy másik ma a teltet felszám ván-
dortól a Karolyka hátra, mivel — hogy nek-
nem vagy; majja a teltet napján, melyemén,
— De hát csak nem vagyok én kötele-
selemnek, meg ruháim valakit azért, a miért
az nagyon szegény! Ő is szegény! vagyok a

Küldött grófiót, azért meg nem küldötte el
nekem a birtárat.

— De édes Samuán! — s azt olyan
meghatat tudta mondani az anyám, ráncos,
részesült állajjal megcsalagatva a fejem, mint
hát véres koromban — édes fiam, hiszen mikor
születik öbölre szüret, nem volt szívszűknek,
nők pedig olyan jó esett! Látod, én olyan
szegény asszony voltam, letet tudta, hogy ne-
velődött, bizony jól esett, ha valaki észre-
vett, hogy vagyok én is. Aztán az a Fényes egy
szerecsenlet ember; tudod, hogy csupán 40
frja van és 7 gyermeke hozzá? De milyen
kedves gyermekek! — Hát ne haragudj; édes
fiam, ugy-e nem haragodol?

— Nem haragszom!

— No látod, hiszen tudtam én azt, hogy
jó fiam vagy, én is voltál.

Jo fiam, jó fiam — úgy megragadt az a
két karja sző az eszemem, hogy ma az tudok
többi szabaddal. Jo fiam varjúk csak: hi-
zen jó fiam vagyok én is. Aztán meg egy gond-
lat elűnt. Hisz gyarmatás koromból on-
dózik, mikor a szegény jó Herkely, társat
moldogta a privát professzornak? — Őcsin,
ez a Dengi Samu wój jó fiam, ajánlom a fi-
gyelműre! — Erre ma is emlékszem, az
tudom hogy szava senkinek nem vételeim, leg-
alább nem akartam. Arról is biztos tudom-
som van, hogy tel, le, meg van velem elő-

gőve mindent. De hát akkor mi esett tő-
dört? Ugy isten, az anyám nem esett tő-
dört igazat. Valami hiányzik embelleim. Le-
tettem a fejemet a két könyökreim, úgy gon-
dolkoztam sokáig. Mi bajom? — ezen soká-
t polódtam, Soká — Aligomában is azt a két
belső sző kiabált a felemb, aligom-
ban is azt felélté rá belől valak, hogy
nem igaz!

Ej ne, hiszen csak nem öltem én meg
senkit, sem nem vesztette el én mindent és
állást senki; hát miért ne lehetnék én jó
fiam Perze, hogy az varjúk; megmondta ezt
már az anyam is. Hoss te boldog gondolat!
Gyernek a birtatból, ott majd atad valami
más a mi kiserő bellem. Már ki a csaka le-
lett olyan ember, ki magát ne tarthatja jó
fiam! Helyre tartad! — Én világ életemben
egyetlen ember ismertem a ki elváltat ma-
gát, lehelte az asztal mellé s jó elváltat a
fejét, miközben szakadtán szült is. Mégis
csak réze fiam vagy te Elék, hasznatlan, sem-
hiányos, szégyens; nem szégyenlő magam
szé, atb. E pedig Bartha Elék volt, csak
hogy ő is hírték tette, mert akkor tette, mi-
kor józ volt, juttat pedig ritkán volt. Mar-
dom, csak ezt az ügyet ismertem s most lát-
lat a másodikat is! vagyok magam, hisz már
borzozt.

Rögtön magamat szepem, levéltem az

trócsatolom mellé, markomba nyomtam az ac-
tát; tessék dolgozni. Ki a eszté láttá egy
helyesen péntek reggelénél olyan birtatnak
birtatnak, hogy a világ minden elváltat meg-
vált, lenni! Itt van minden elváltat meg-
vált, a gondolatnak pedig hagyja otthon!

Hízen parsa, ha az úgy menne! De
am azok nem akarnak maradni, Eléknek
csak, ha a világ bármelyik zugába bujja is.
Igy voltam én is; láttam, hogy minden min-
es egyaránt elváltat megvált, hogy tőrre gondolatom
tárciasan és javítatam megvált, hogy kőve-
mék, Jertek, tessen a hozom meg a kálompa,
kiesztetam lassan a zoldba, lelttem egy padra
s elkösztem alapon végig gondolat abból a
37 életem, melyé idáig ledittem anyam, a me-
nyire tisztán emlékszem. Kikerestem gon-
dolan minden eszté az esztendő, a mely csak
esztendő juttat és felváltatá vettem: lebelte az
ok arra, hogy én is lebelte az fiú, egy nem
hisz tessenek kiserő: a muszak kőve-
méknyre vezetett. Kiserőtem szepem, hogy de-
zárva maradtam a kiserőmnek, és még sem
vagyok egészen jó ember. Nem vagyok,
mert haragudtam, mikor az anyam segített
azon a nyomorult esztendő.

(Folyt. köv.)

